



**El teu compromís  
millora el món**

**Fonamentació**

Campanya Institucional  
2017-2018

 **Caritas**

# Introducció

Avui en dia parlar de compromís no està de moda. Sona a gastat, a poc actual o conservador. S'associa al **per a sempre** en un món en què **gairebé tot és per a una estona**. Avui en dia parlar de compromís és anar contracorrent.

La manca de compromís caracteritza la nostra societat: en les relacions, en la parella, en la família, en la qüestió social, en la política, en la qüestió cultural... Les noves dinàmiques socials es construeixen de manera que puguin funcionar sense que calgui comprometre-s'hi. Les noves generacions es relacionen creient que el compromís no és important, ni a nivell laboral, ni a nivell social ni a nivell personal.

A Càritas anem **contracorrent** perquè sí que parlem de compromís. I ho fem amb tota l'actualitat i amb tot el rigor que la realitat exigeix. Però no parlem d'un compromís qualsevol. No parlem d'una relació contractual, ni del valor que permet a l'ésser humà aconseguir els seus objectius o èxits, ni d'un compromís concret que se céngeix a un horari o a un taló del banc. Parlem d'un altre tipus de compromís que té com a referent una persona molt concreta: Jesús de Natzaret.





## Compromís que configura la nostra vida a l'estil de Jesús

El compromís que conforma la persona en tota la seva integritat és un compromís social i caritatiu, arrelat en l'Evangeli, en el **ser com els altres i per als altres**. Es tracta d'un compromís que neix de la fe en un Déu Trinitat, que és Pare i estima incondicionalment cada filla i cada fill i els confereix la mateixa dignitat. Un Déu Fill que lliura la seva vida per alliberar-nos de les esclavituds quotidianes i ens salva de les ombres. Un Déu Esperit que anima i encoratja l'amor que habita en cada ésser humà i el convida a caminar en comunitat per ser sal i llum en el món, per teixir xarxes de solidaritat, d'una fraternitat que es concreta a viure el lliurament, la fidelitat, la utopia, el testimoni, l'acompanyament, la gratuïtat i l'opció pels pobres a l'estil de **Jesús**, que "no va venir a ser servit sinó a servir i a donar la seva vida..." (Mt 20, 28).

Santa Teresa de Calcuta ho expressa molt bé quan diu: *"Senyor, que la teva gràcia faci que els pobres, en veient-me, se sentin atrets per Crist, i el convidin a entrar a casa seva i en les seves vides. Fes que els malalts i els qui pateixen trobin en mi un veritable àngel que conforta i consola. Fes que els nens que trobo pels carrers m'abracin perquè els faig pensar en Ell, l'amic de tots els nens"*. En definitiva, és un compromís que reflecteix el gest i la mirada de Jesús, que impregna tot l'ésser i dibuixa una forma d'estar i de viure en el món.

Però la majoria de vegades reduïm el compromís a una experiència concreta, a l'acció entesa com l'exercici actiu i concret de la caritat i el servei als més pobres. Deixem diluir en les feines de cada dia i en les presses la profunditat del que significa, fins al punt de perdre forces i de deixar pas al desànim fins a arribar a la impotència: quin sentit té el que fem si la societat està cada vegada pitjor, si l'absurditat, el dolor i la injustícia s'han apoderat del món?

*"Marta, Marta -li respongué Jesús-, estàs inquieta i preocupada per moltes coses, però tan sols n'hi ha una de necessària. Maria ha triat la més bona, i ningú no la hi prendrà"*<sup>1</sup>. En aquest passatge de Lluc, Jesús respon d'una manera clara i senzilla. Com sempre, directa, sense embuts. Maria ha triat la més bona perquè ha sabut adonar-se d'allò que és més important, sap com i quan ha de beure a la **font** que li donarà forces, que inspirarà la seva feina i la seva quotidianitat, què donarà sentit als petits gestos imperceptibles però transformadors de l'espai vital que li correspon i del temps que li ha tocat viure. Maria cultiva la **mística del retrobament i l'acollida** des d'una actitud contemplativa perquè l'Esperit de Déu inspire tot el que és i tot el que fa.

La mística de la trobada i l'acollida inspiren el compromís cristià.

## Compromís animat per l'Esperit

Un compromís d'aquesta mena és obra de l'Esperit de Déu. Per això Francesc diu: "Cal cultivar sempre un espai interior que doni sentit al compromís"<sup>1</sup>. Cultivar aquest espai és obrir les portes de l'interior de cadascú per deixar que l'Esperit es manifesti en nosaltres de manera particular per al bé comú<sup>2</sup>, i pugui desenvolupar-se una espiritualitat profunda capaç d'assegurar l'exercici de la caritat i poder engrescar, d'aquesta manera, la caritat en la comunitat.

L'espiritualitat és aquest corrent que ens impulsa i que tothora ens suggereix què hem de fer, que ens motiva i ens convenç per a l'acció, i que ens ofereix criteris d'acció i sentit per a tot el puguem fer<sup>3</sup>.

Parlar d'espiritualitat vol dir reconèixer que és l'Esperit el que ens mena a estimar els germans i el que ens anima, encoratja, orienta, dóna força i obre perspectives i possibilitats noves en el servei de l'amor, en el servei de la caritat<sup>4</sup>.

D'altra banda, l'Esperit es manifesta en la comunitat i al servei del bé comú. En comunitat és on es manifesta de manera més clara i evident, d'acord amb les paraules del profeta Joel: "Abocaré el meu Esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves visions. Aquells dies abocaré el meu Esperit fins i tot sobre els servents"<sup>5</sup>. En comunitat podem percebre la gràcia abocada sobre cada persona mitjançant la diversitat de dons i carismes i ser enviats a anunciar la Bona Notícia<sup>6</sup>.

Aquest alè de Déu commocionarà les nostres entranyes i ens desvetllarà la compassió i la misericòrdia que tots tenim dins nostre perquè siguem capaços de sentir-nos germanes i germans i perquè puguem experimentar la comunió que traspassa totes les nostres fronteres. Aquest alè de Déu ens ajuda a poder admirar el do que habita en cada u de nosaltres, a acollir-lo sense competir entre nosaltres, sinó rebent-lo com a regal per posar-lo al servei dels altres. Aquest buf de Vida ens alimenta la fe i ens mena a viure en Déu i des de Déu sintonitzant la nostra manera de viure per a desitjar, buscar i cuidar el bé dels altres, capacitant el cor per a estimar els germans i convertir-nos en "instruments de la gràcia per a difondre l'amor de Déu"<sup>7</sup>.

---

1 Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 262.

2 Cfr. 1 Co 12,7.

3 Crf. Decret *Apostolicam actuositatem*, núm. 8.

4 V.Altaba, *La Espiritualidad que nos anima en la acción caritativa y social*, pàg. 14.

5 Jl 3, 1-5.

6 I Co, 12.

7 Benet XVI, *Caritas in veritate*, núm. 5.



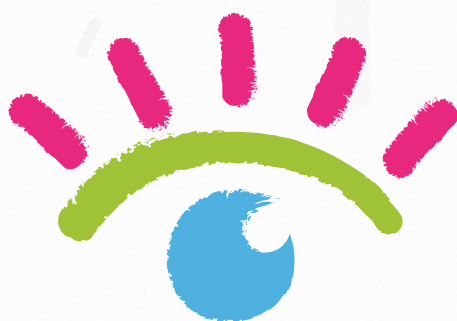
Comprometre's és una manera de ser, de relacionar-nos amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb el món. És una manera d'entendre la vida i de compartir-la creant fraternitat. "La solidaritat no és un sentiment de vaga compassió o de superficial tendresa envers els mals de tantes persones properes i llunyanes; ans al contrari, és la determinació ferma i perseverant d'empenyorar-se pel bé comú, és a dir pel bé de tots i de cada un, perquè tots som veritablement responsables de tots"<sup>1</sup>.

La proposta cristiana implica, abans que res, girar els ulls envers Déu per ser un en Ell. Vol dir ser conscients de la nostra identitat com a éssers estimats per Déu i creats per a la vida. La invitació a ser cristians requereix un compromís, una opció i sempre hi ha en joc la llibertat per a triar.

Comprometre's és una manera de ser i estar en el món.

Davant la pregunta que batega dins nostre i que Jesús proposa a aquells qui el segueixen sorpresos **Què busqueu?**, podem continuar caminant sense rumb fix i buscant aquesta felicitat passatgera en allò que ens anem trobant pel camí o bé ens podem atrevir a respondre: **Mestre, on vius?**, exposant-nos a la seva resposta: **Veniu i ho veureu**<sup>2</sup>.

Darrere d'aquesta invitació oberta, suggeridora i sense cap pretensió per a aconseguir cap mena d'adhesió o de benefici, s'obre davant nostre un ampli horitzó sense límits d'**aventura**, un horitzó d'experiència vital i transformadora. No es tracta de **Veniu i feu**, sinó d'**anar i veure** amb els propis ulls, ben oberts per a adonar-nos de la realitat del món i fer-ne la nostra llar. Com diu Francesc quan parla de la cura de la Creació, estem convidats a obrir els ulls i les orelles al clam de la terra, que és el clam dels pobres, i a treballar per una ecologia integral, per una ecologia en la qual resulten inseparables la preocupació per la natura, la justícia amb els pobres, el compromís amb la societat, la defensa de la vida, el desenvolupament integral i la pau i l'equilibri interior de l'ésser humà<sup>3</sup>.



1 S. Joan Pau II, *Sollicitudo rei socialis*, núm. 38.

2 Jn 1, 38-39.

3 Cfr. Francesc, *Laudato si*, nn. 11 i 49.

Davant el vertigen que ens genera el caos d'aquest món, on les injustícies, el patiment i el menyspreu continuat pels drets fonamentals són el pa de cada dia, no ens podem amagar, com els apòstols, entre quatre parets per continuar fent el que hem fet sempre. L'opció de viure com a persones compromeses i seguidores de Jesús de Natzaret vol dir arriscar-se a viure i a fer possible per a altres la Bona Aventura del Regne de Déu aquí i ara, obrir casa nostra, la nostra ment i sobretot la nostra vida per deixar-nos tocar el cor i curar les ferides dels germans més pobres de les perifèries socials.

El compromís desinstal·la, descol·loca i desestabilitza la nostra seguretat. Ens allunya de la zona de confort i ens comunica amb el món. El compromís et fa sortir de tu mateix per anar a l'encontre dels altres, d'altres persones que passen pel camí, i això vol dir encarregar-te del patiment de la gent i carregar-lo, aquest patiment, com deia I. Ellacuría. Aquest exercici exigeix **valentia, creativitat, denúncia i acció**.

En l'era de la comunicació en què el progrés tecnològic avança de manera vertiginosa generant eines i canals per a fer cada vegada més instantània la informació,

vivim la terrible paradoxa de la **no-comunicació** entre les persones. El WhatsApp, una cosa tan imprescindible –i no en rebaixem els avantatges– s'ha convertit en el nostre principal canal de comunicació, però ha eliminat la mirada, l'abraçada o el somriure, i fa breu i imperceptible el temps que dediquem a compartir somnis, projectes i incerteses. Aquestes

## El compromís desinstal·la, descol·loca, desestabilitza.

noves formes de relació que utilitzem de manera innocent o inconscient ofeguen, sense adonar-nos-en, la capacitat d'aturar la nostra vertiginosa rutina per a fixar-nos, com-moure'ns i moure'ns a l'estil del bon **samarità**, i no tan sols per a fer-nos càrrec de qui pateix i necessita menjar o roba, sinó, a més a més, per a ser germans i ser capaços de viure amb passió la **mística de la fraternitat** que ens rescata del passar de llarg i de la indiferència.

Adoptar un estil de vida basat en el compromís demana viure amb passió i tendresa aquesta mística de l'amor que es dona i assumir aquest principi com a bon camí: "Ja t'han ensenyat, home, què és bo, què espera de tu el Senyor: practica la justícia, estima la bondat, comporta't humilment amb el teu Déu"<sup>1</sup>.





“Comprendre i viure la presència de Déu en el món, en l'ésser humà i, de manera especial en el pobres, i descobrir que els pobres són lloc de trobada amb Déu no és cap cosa perifèrica o afegida a l'acció caritativa i social, sinó més aviat el tarannà, la mística i l'espiritualitat en què hauria de beure quotidianament aquell qui es troba immers en l'acció socio-caritativa de l'Església”<sup>1</sup>.

La mística de la fraternitat ens convida a viure a l'estil del bon samarità.

Els cristians som cridats a ser **agents transformadors** de la societat, del món, però la transformació tan sols serà viable amb l'exercici d'un compromís viscut com a **vocació i do per als altres**, un compromís que arrela i es desenvolupa en comunitat, creant una quotidiana **relació d'amistat i amor amb Déu**, com diria Santa Teresa d'Àvila. Des d'aquesta experiència que es converteix en certesa, la dignitat de la persona es consciencia en cada un de nosaltres i ens ajuda a veure, a mirar, a escoltar i a entendre el pobre com el **lloc on Déu** se'ns revela. D'aquesta manera brota la “mística de l'encarnació que fa possible descobrir el rostre de Déu en el rostre de l'ésser humà i ens acostava a ell i ens implica en la vida, en el temps i en la història d'homes i dones de tots els temps”<sup>2</sup>, i configura en nosaltres un nou rostre d'esperança i de possibilitats.

Cada persona és **terra sagrada**: enmig de la debilitat i la fragilitat humana brota el Déu que habita en cadascú.

Prendre partit per la història de la humanitat ens converteix en agents de canvi capaços de posar la persona, plena de dignitat, en el centre de la nostra mirada, de la nostra paraula i de la nostra acció. Així, cada persona es transforma en **terra sagrada** on la trobada amb la debilitat i la fragilitat humana ens recorda que som fang i que Déu habita en cada un de nosaltres.

El compromís entès d'aquesta manera es dibuixa com a camí de servei a l'estil de Jesús: “No he vingut a ser servit, sinó a servir”<sup>3</sup>, amb la responsabilitat de generar nous processos, noves relacions, noves formes de pensar i d'actuar.

1 V. Altaba, *La espiritualidad que nos anima en la acción sociocaritativa y social*. RIC, III, 5.1.

2 Cfr. V. Altaba, *ibid.*

3 Mt 20, 28.



En aquest temps fragmentat per l'egoisme, l'odi, la xenofòbia i la violència, milions d'homes i de dones desfets pateixen i s'exclamen per la indiferència dels qui continuen mantenint una manera de viure injusta.

"L'arrel de la pobresa la trobem en les mateixes entranyes d'un sistema socio-econòmic que, si no es corregeix, es basa exclusivament en la concepció utilitarista i merament funcional de l'ésser humà, en la filosofia de la desigualtat, en els mecanismes perversos de l'ambició i del lucre desorbitats, en l'aïany de poder a qualsevol preu i de qualsevol manera, amb totes les conseqüències que tot plegat comporta per als dèbils"<sup>1</sup>.

Necessitem el desert, caminar dies i nits amb la ment i l'ànima en silenci, per a escoltar el ressò que no percebem i que s'ha instal·lat en el nostre cor: "Et donaré tot això si et prosternes i m'adores". Necessitem sentir-ho una vegada i una altra i confrontar la nostra vida en l'àmbit personal, comunitari i social, per a discernir la resposta: "Vés-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol"<sup>2</sup>.

L'acollida, l'escolta i l'acompanyament no són possibles més que des d'una autèntica mística de la tendresa.

El compromís cristià que vol transformar el món passa ineludiblement per l'opció dels més dèbils i fràgils, pels descartats dels nostres temps. Posa en pràctica una mística de la tendresa per promoure que siguin ells mateixos subjectes de drets i treballin per recuperar el seu lloc i la dignitat, i que arribin a poder gestionar el seu desenvolupament personal i social. Així, el "Doneu-los menjar vosaltres mateixos!"<sup>3</sup> es

converteix en una tasca compartida per la comunitat amb gestos senzills i quotidians de solidaritat, on l'acollida, l'escolta i l'acompanyament, van molt més enllà de la gestió d'un servei o d'una necessitat, i esdevenen trobada, camí i fraternitat.

1 Comissió Episcopal de Pastoral Social, de la Conferència Episcopal Espanyola, *L'Església i els pobres*, núm. 6.

2 Mt 4, 9-10.

3 Mc 6, 37.



“Vés-hi, jo t’hi envio”<sup>1</sup>, va dir Déu a Moisès en resposta a l’opressió que vivia el seu poble a Egipte. El “doneu-los menjar vosaltres mateixos” que diu Jesús als seus avui també esdevé una crida per a tota la comunitat cristiana, però “No es tracta tan sols de donar allò que ens sobra, sinó de contribuir que pobles sencers, que estan exclosos i marginats, entrin en el cercle del desenvolupament econòmic i humà. Això serà possible no tan sols donant allò que a alguns ens sobra, perquè el nostre món produeix en abundància, sinó canviant sobretot els estils de vida, els models de producció i de consum, les estructures consolidades de poder que avui dia regeixen la societat”<sup>2</sup>.

La comunitat és la que ha d’encarrilar aquest canvi profund en les persones i en la societat per a fer-lo possible. L’Esperit es **revela i actua en comunitat**. Per això cal crear i cuidar petites comunitats que siguin signe i sagrament de l’amor, de la fraternitat i de la justícia. Comunitats de fe, de vida, d’oració, de béns, capaces de compartir els béns materials, el temps, el treball, la disponibilitat, la missió, els dons, la pròpia existència i el camí en comú. L’Església en tota la seva pluralitat de parròquies teixeix una xarxa de comunitats des de les quals la denúncia profètica agafa relleu enfront d’una societat que situa els seus interessos econòmics i les seves ambicions per damunt de la dignitat dels éssers humans.

Aquestes comunitats disperses per tot el territori, en l’àmbit rural i en petites i grans ciutats, són les que han estat cridades a donar testimoni de comunió fraterna: “En això reconeixeran que sou deixebles meus, en l’amor que us tingueu els uns envers els altres”<sup>3</sup>. Indispensablement cal construir nous vincles entre les persones en què es pugui reconèixer l’altre, curar les ferides, construir ponts, estrènyer llaços i ajudar-nos mútuament a portar els uns les càrregues dels altres<sup>4</sup>.



1 Ex 3, 10.

2 Joan Pau II, Encíclica Centesimus annus núm. 58.

3 Jn 17, 21.

4 Cfr. *Evangelii gaudium*, núm. 67.

Qualsevol canvi comença amb gestos quotidians molt concrets, pràctics i senzills, en allò més personal i en el que tenim més a prop, amb presència en el barri, mitjançant petits nuclis de persones, comunitats vives capaces d'eixamplar la mirada i de viure atentes a la realitat per enfortir allò que és públic, el que és de tots.

El compromís, en definitiva, s'ha de **posicionar davant la realitat** que vivim, marcada per la pluralitat i per la diversitat cultural que tantes vegades genera temor i desconfiança. També s'ha de posicionar davant la mobilitat humana i la realitat migratòria de milions de persones que busquen una llar per a viure en pau, davant les situacions de conflicte, violència i extrema desigualtat, l'incompliment dels drets humans fonamentals que, dia a dia, es relativitzen i perden valor, davant el model de desenvolupament econòmic i social que genera pobresa, violència i abús i davant la sobreexplotació dels recursos naturals i l'explotació de les persones que viuen en esclavitud. I davant de tantes altres realitats que fan de la nostra casa comuna una terra inhòspita i degradada, un paradís perdut en les penombres de l'ambició humana.





Però no està tot perdut. Som homes i dones d'esperança capaços de fer un seriós compromís des de la comunió amb els que pateixen i amb la resta de la família humana. Així ens convidem a viure-ho els bisbes de la CEPS mitjançant unes vies concretes<sup>1</sup>:

## 1. Defensa de la dignitat humana

La caritat ens exigeix descobrir la nostra identitat i defensar la nostra dignitat personal. Aquesta dignitat no es basa en factors econòmics, en raons ètniques, en quotes de poder ni en fluctuants acords humans. Es fonamenta en el misteri de la Trinitat que ens habita i ens constitueix a imatge seva. Som éssers nascuts de la comunió i fets per a la comunió. Quan això falla, i aquest és un dels buits de la cultura actual, la qüestió social es converteix en una qüestió antropològica<sup>2</sup> i el problema més greu no és la pobresa, sinó la pèrdua de la dignitat humana que s'amaga darrere la pobresa i afecta aquells qui la pateixen i aquells qui la generen.

## 2. Cura de la casa comuna

La caritat ens sensibilitza sobre la importància de sentir-nos solidaris amb la realitat global del nostre món, sabent que tenir cura de la nostra vida, de les relacions amb la natura i de la casa comuna és inseparable de la justícia, de la fraternitat i de la fidelitat als altres<sup>3</sup>. Conseqüentment, ens empeny a tenir un cor obert i universal per a acollir tothom –especialment els exclosos, els descartats, els migrants, els refugiats– i per a integrar-los en la nostra comunitat fent-los-en partícips amb tots els drets i amb totes les potencialitats.

---

1 Glossem aquí gairebé de manera literal les vies que, des d'una espiritualitat de comunió, ens proposen en el *Mensaje de la Comisión Episcopal de Pastoral Social para el Corpus Christi, Día de la Caridad*, 18 de juny de 2017.

2 Cfr. Encíclica *Caritas in veritate*, núm. 75.

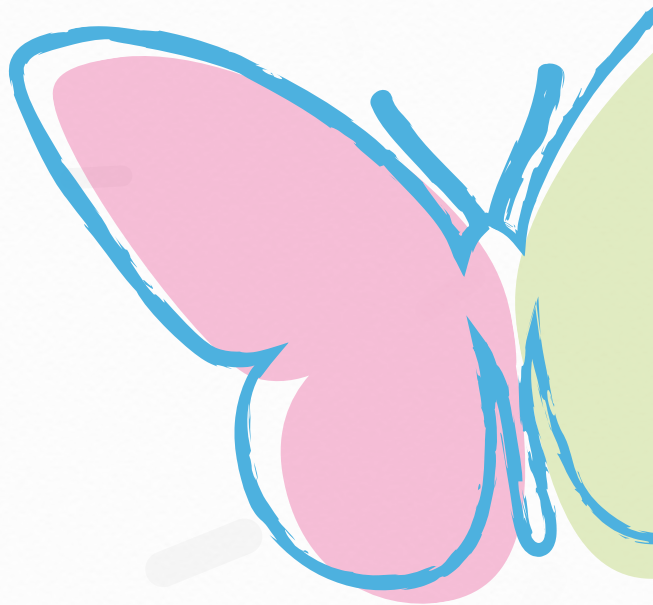
3 Cfr. Francesc, Encíclica *Laudato si*, núm. 70.

### 3. Servei al desenvolupament humà integral

La caritat ens encamina a promoure el desenvolupament humà integral. No som al món tan sols per a donar pa o promoure un simple desenvolupament econòmic. Com Jesús en el desert, hem de tenir sempre present que “l’home no viu només de pa”<sup>1</sup>. A més a més de pa, necessitem “Paraula”, relació, comunicació, comunió i sentit. Necessitem Déu i ens necessitem els uns als altres. Per això diem que estem al servei del desenvolupament humà integral per a “promoure tots els homes i tot l’home”<sup>2</sup>, com va dir el beat Pau VI. Ens cal un desenvolupament que integri tots els pobles de la terra, que integri la dimensió individual i comunitària, la dimensió corporal i espiritual de l’ésser humà, sense absolutitzar l’individu ni massificar-lo, sense reduir el desenvolupament al creixement econòmic i sense excloure Déu de la vida de l’home<sup>3</sup>.

### 4. Transformació personal i social

La caritat amb els qui pateixen per causa de la marginació i de l’exclusió ens fa reaccionar davant les injustícies sabent que no n’hi ha prou amb atendre les víctimes. Cal incidir en el canvi de les regles de joc del sistema econòmic-social. Com diu el papa Francesc, “amb imitar el bon samarità no n’hi ha prou... , cal actuar abans que l’home es trobi amb els lladres, combatent les estructures de pecat que produeixen lladres i víctimes”<sup>4</sup>. I per a això no n’hi ha prou amb transformar les estructures. Necessitem deixar-nos influir pels pobres i des d’aquesta influència transformar també els nostres criteris i les nostres actituds, la nostra manera de pensar i de viure<sup>5</sup>.



1 Mt 4,4.

2 *Populorum progressio* núm. 14.

3 Cfr. Discurs de Francesc al Congrés sobre Perspectives per al Desenvolupament Humà Integral, amb motiu del 50è aniversari de l’Encíclica *Populorum progressio*, 4 d’abril de 2017.

4 Discurs de Francesc als participants en la reunió d’Economía de Comunió, 4 de febrer de 2017.

5 Cfr. Missatge de Francesc per a la Quaresma 2017: *La Paraula és un do, l’altre és un do*.



## 5. Obrir camins a una economia més solidària

Ens preocupa la societat centrada en el déu diner i som conscients que cal continuar obrint camins cap a una altra economia que estigui al servei de la persona, que promogui al mateix temps la inclusió social dels pobres i la consolidació d'una feina decent com a expressió de la dignitat essencial de tot home o dona<sup>1</sup>. Les nostres Càritas tenen ja un fecund recorregut en aquest camp. Amb elles "creiem que és un bon moment per a revisar aquest camí i deixar-nos confrontar i il·luminar per la fe i la doctrina social de l'església de manera que, en la mesura de les nostres possibilitats, responguem a l'economia que mata promovent-ne una altra que dona vida"<sup>2</sup>, donant pas a una economia de comunió, a experiències d'economia social que afavoreixin l'accés als béns i a un repartiment més just dels recursos<sup>3</sup>.

## 6. Espiritualitat d'ulls oberts

Avui hem de ser conscients que no totes les espiritualitats serveixen per al compromís caritatiu i social. Ho ha dit Francesc: "No serveixen ni les propostes místiques sense un fort compromís social i missioner, ni els discursos ni les praxis socials o pastorals sense una espiritualitat que transformi el cor"<sup>4</sup>. La nostra mística ha de ser una mística d'ulls oberts a Déu i als germans, no una mística sense nom i sense cara, com algunes místiques que estan de moda<sup>5</sup>. Una mística cercadora de rostres, a l'estil de Jesús, que s'avança a veure el rostre dels oprimits, que surt a trobar els qui pateixen i és bona notícia per als pobres<sup>6</sup>.

1 Cfr. Benet XVI, Encíclica *Caritas in veritate*, núm. 63.

2 Convocatòria de les XVII Jornadas de Teología sobre la Caridad, *Abriendo caminos a una economía más solidaria e inclusiva*, Santiago de Compostela, 2017.

3 Cfr. Conferència Episcopal Espanyola, *La Iglesia, servidora de los pobres*, núm. 53.

4 *Evangelii gaudium*, núm. 262. Cfr. *La Iglesia, servidora de los pobres*, nn.37-38.

5 Ens referim a algunes místiques de tradicions orientals desencarnades i a altres de to psicologista i de Nova Era.

6 Cfr. Lc 4,16-19.

## Conclusió

Per tot plegat és urgent que t'acostis a Jesús i li preguntis: "Mestre, on vius?" Atreveix-te a preguntar-li-ho, no et quedis aquí aturat, mut o espantat per tot el que pots perdre. Potser ja li ho has preguntat milers de vegades, potser ja has trobat respostes però també has trobat moltes preguntes que t'han fet desanimar i han desdibuixat la teva confiança, la teva fe.

La resposta de Jesús és clara, "Vine i ho veuràs". Torna a iniciar el camí, no vagis sol, hi ha moltes persones al teu voltant que busquen, igual que tu, l'esperança en un món millor.

Vine i ho veuràs, sigues tu esperança per a altres, reflex de Déu, per a ser signe i presència mitjançant el teu compromís amb el Regne.



**El teu compromís millora el món**



## Pistes per a reflexionar sobre el compromís personal

- Revisa la coherència del compromís amb tu mateix, amb els teus valors, amb la teva fe en Jesús.
- Revisa el teu compromís amb les persones del teu voltant per generar nous vincles i alimentar la consciència de missió.
- Com vius el teu compromís amb la natura i el desenvolupament sostenible, amb el bé comú i la casa comuna? En què es tradueix en el dia a dia? Què puc fer per a millorar el món?
- La teva participació en la cultura, en l'economia i en la política per a preservar i fer possibles els drets humans i la dignitat de totes les persones que integrem la família humana, és coherent amb els valors evangèlics?
- El compromís neix del moviment, d'una commoció en les entranyes, d'un deixar-se tocar per Déu i per la humanitat dels éssers humans que ens envolten. M'adono de la realitat i permeto que em commogui?
- El compromís brota des del que som –del millor de nosaltres mateixos– i des del que vivim. En la mesura que ens exposem i donem la cara, tot és possible. Cal obrir la porta, sortir i adonar-se'n un mateix. Ho he experimentat d'aquesta manera?
- El compromís requereix qüestionar i discernir responsablement, madurar, preguntar-nos des d'on, amb qui, cap a on, per a qui, de quina manera... I tenir uns criteris clars. Ho visc així?
- El compromís és personal, de cada individu, però també és comunitari. El primer pas sempre és personal, però la comunitat acompanya la decisió i la vivència, la contrasta, la il·lumina i la projecta. Promoc el compromís comunitari? Com ho concreto?
- La comunitat i l'oració són pilars bàsics d'una vida cristiana arrelada en el compromís. El meu compromís compta amb un espai interior? Com el faig créixer?



**El teu compromís  
millora el món**



**Càritas**

[caritascatalunya.cat](http://caritascatalunya.cat)